

הילדה החכמה

רוסיה

בערבות רוסיה הענקיות עמדה פעם עיירה, שתושביה התקיימו בעיקר מגידול סוסים. היה זה בחודש אוקטובר, כאשר שוק סוסים גדול התקיים בעיר סמוכה. לשוק יצאו שני אחים, אחד מהם עשיר, שני עני. העשיר רכב על סוס הרבעה נהדר, העני על סוסה צעירה. בערב הם עצרו בבקתה ריקה כדי ללון, קשרו את סוסיהם בחוץ ולעצמם הכינו מצע של קש. הם הופתעו מאוד כאשר למחרת בבוקר מצאו במקום שני הסוסים שלהם.. שלושה. בעצם לא שלושה סוסים כי הנוסף היה סייח קטן, שהסוסה המליטה במשך הלילה. הסייח כבר עמד על רגליו, ואחרי שינק חלב של אמו, עשה צעדים אחדים. סוס ההרבעה בירך אותו בצהלה עליזה, וכשהאחים הביטו עליהם לראשונה הסייח עמד ליד הסוס. הוא שלי!" קרא דימיטרי, האח העשיר "זה" סייח של הסוס שלי."

איוון, האח העני התחיל לצחוק. "מי שמע על סוס הרבעה שממליט סייח? הסוסה שלי המליטה אותו!"
לא, לא נכון. הוא עומד ליד הסוס שלי אז זה" סייח של הסוס. לכן הוא שלי!"
האחים התחילו לריב ואחר כך החליטו להמשיך העירה ולהציג את הבעיה לפני שופט. הם באו אל הכיכר בו התקיימו הדיונים, אבל לא ידעו, שהיה זה יום מיוחד. ביום זה הקיסר בעצמו בא לעיר ושפט את אלה שחיפשו צדק. האחים הובאו לפני הקיסר והסבירו לו את הויכוח. מובן שהקיסר ידע היטב שהסייח שייך לבעל הסוסה. אלא שבאותו רגע איוון קיבל עיוותים בעין אחת שלו, והקיסר, שראה בכך חוסר כבוד מצדו של איכר פשוט, החליט להעניש אותו. אחרי ששמע את שני האחים הודיע שקשה, ולמעשה בלתי אפשרי, להחליט מי הבעל על הסייח. ומאחר שאהב להשתעשע בחידות אותן חיבר בעצמו ולעתים הציג בפני אנשי חצרו, אמר "שאינני יכול להחליט מי הבעל

של הסייח, לכן יקבל אותו מי שיפתור את ארבעת החידות שלי. ואלה הן: מה הדבר המהיר ביותר בעולם? מה הוא השמן ביותר? מה הרך ומה היקר ביותר? אליכם לבוא לארמון תוך שבוע עם התשובות."

דימיטרי העשיר התחיל לשקול מה להשיב לקיסר מיד עם חזרו הביתה. הוא הבין שלא יוכל לענות על החידות בכוחות עצמו. "אני זקוק לאדם חכם שיעזור לי, אחרת אפסיד את הסייח" חשב. ואז נזכר בשכנה אחת שלוותה ממנו מטבע כסף. היה זה כבר מזמן, ואחרי חישוב ריבית היא הייתה חייבת לו כבר שלוש מטבעות. הוא החליט להתייעץ איתה, ובתמורת לווייתור על חלק מהחוב.

האישה, שלא הייתה תמימה, ראתה את מצוקתו ודרשה שיוותר על החוב כולו תמורת התשובות שתתן לו.

הדבר המהיר ביותר העולם הוא הסוס של בעלי" אמרה "שום סוס אחר לא יוכל להשיג אותו. השמן ביותר הוא החזיר שלנו. עוד לא ראו מעולם שמן וגדול כזה! הדבר הרך ביותר

היא השמיכה שאותה עשיתי בעצמי מפורך של אווזים. כל הידידות שלי מקנאות בה. והיקר ביותר הוא כמובן התינוק, הנכד שלי בן שלושה חודשים. אין ילד יפה ממנו. לא הייתי מוסרת אותו עבור כל הון שבעולם, ולכן הוא היקר ביותר."

דימיטרי לא היה בטוח שהתשובות שקיבל הן הנכונות, אך ידע שהוא חייב להשיב לקיסר. ואמנם צדק, כי אילו לא ענה, היה נענש. גם איוון חזר הביתה. הוא היה אלמן וחי בבקתה עם בתו הקטנה. היא הייתה רק בת שבע, אך מאחר שנשארה בבית לבדה לעתים קרובות והיה לה זמן לחשוב ולשקול, הייתה חכמה מאוד למרות גילה הצעיר.

איוון סיפר לה את בתו, כי גם הוא ידע שלא יוכל למצוא לבדו תשובות לחידות של הקיסר. הילדה ישבה רגע בשקט ואחר כך אמרה "אמור לקיסר, שהדבר המהיר ביותר בעולם היא הרוח החורפית שנושבת מצפון. השמנה ביותר היא האדמה בשדות שלנו, שיבולה מאכיל אנשים ובהמות. הרכה ביותר היא

לטיפה של ילד אהוב, והיקר ביותר הוא יושר."

הגיע היום בו הובאו שני האחים לפני הקיסר. הקיסר המתין בסקרנות לתשובותיהם. הוא פרץ בצחוק כששמע את התשובות הטיפשיות של דימיטרי. אך כאשר שמע את איוון מצחו התקמט. התשובות גרמו לו אי-נוחות, ובמיוחד לא נעמה לו זו האחרונה, על היושר שהוא היקר ביותר בעולם. הוא ידע היטב שהתנהג לא ביושר ולא בצדק מנע מאיוון את המגיע לו.

אלא שהוא לא יכול היה להודות בכך לפני אנשי החצר שלו ולכן שאל בכעס "מי נתן לך את התשובות האלה?" ואיוון הסביר שזו הייתה בתו הקטנה. הקיסר, עדיין מוטרד, אמר "תפוצה על כך שיש לך בת כל כך חכמה. הסייח יהיה שלך, וגם תקבל מאה מטבעות זהב מהאוצר של הממלכה. אבל.. אבל.." וכאן הקיסר קרץ ליועצים שלו "בעוד שבוע תבוא עם הבת שלך הנה. היא צריכה לבוא לא ערומה, אך לא לבושה, לא ברגל ולא

על גבו של סוס, לא בידיים ריקות אך גם לא לתת לי מתנה. אם כך תעשה תקבל את הסייח ואת הזהב. אך אם לאו, ראשך ייכרת על חוצפתך!"

אנשי חצר הקיסר פרצו בצחוק, כי ידעו שהקיסר רק מתבדח, וכי איש לא יכול למלא את הדרישות. אבל איוון חזר הביתה עם דמעות בעיניו. כאשר סיפר הכל לבתו היא הרגיעה אותו ואמרה בשקט "מחר צא לשדה ותפוס ארנבת גדולה וחגלה. רק ששניהם יהיו חיות. תראה שתקבל את הסייח ואת הזהב. סמוך עלי!"

איוון עשה כפי שאמרה לו הבת. הוא לא ידע למה היא זקוקה לשני היצורים האלה, אך הוא האמין בחכמת בתו. ביום בו היה צריך להופיע בפני הקיסר, הארמון היה מלא סקרנים, שהמתינו לאיוון ולבתו.

בסוף הופיעה הילדה עטופה ברשת דייגים, רוכבת על ארנבת גדולה ומחזיקה חגלה בידה. אכן היא לא הייתה ערומה, אך גם לא לבושה, היא לא הלכה ברגל אך גם לא רכבה

על סוס. ואז אמר הקיסר "אמרתי, בלי לתת לי מתנה, אך גם לא בידיים ריקות!" ואז הילדה הקטנה הושיטה לו את החגלה. הקיסר רצה לקחת אותה אך החגלה עפה באוויר. כך התמלא התנאי השלישי. הקיסר התפלא מאוד מחוכמת הילדה שעברה ניסוי קשה כזה ואמר לה ברוך "האם אביך באמת כל כך עני שהוא מאוד זקוק לסייח זה?"

כן, או כן" ענתה הילדה "אנו חיים רק מבשר" הארנבות שהוא דג בנחלים ומדגים שהוא קוטף מעצים!"

אהא!" קרא הקיסר "מסתבר שאת לא כל כך חכמה כפי שאת רוצה להראות. מי שמע על ארנבות בנחלים ועל דגים שעל עצים!" ועל זה ענתה הילדה "ומי שמע על סוס הרבעה שימליט סייח?"

הקיסר וכל הנוכחים פרצו בצחוק. לאיוון החזירו מיד את הסייח ונתנו את הזהב המובטח. והקיסר אמר "רק בממלכה שלי יכולה להיוולד ילדה כל כך חכמה!"